

• CASSANDRA O'DONNELL •

YOUNG ADULT
HOROR

DVOJČATA CROCHEMORTOVA

• PROKLETÍ •

PŘELOŽILA TEREZA HODINOVÁ

DVOJČATA
CROCHEMORTOVA

A decorative flourish consisting of symmetrical, swirling vine-like patterns with small leaves and circular motifs, framing the text above it.

• PROKLETÍ •

Les Jumeaux Crochemort T01 – La malédiction, by Cassandra O'Donnell
© Flammarion / 2023

All rights reserved

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Tereza Hodinová, 2025

Cover © Jean-Mathias Xavier, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6941-4 (pdf)

• CASSANDRA O'DONNELL •

DVOJČATA
CROCHEMORTOVA

A decorative flourish consisting of symmetrical, swirling vine-like patterns with small leaves and circular motifs, framing the title text.

• PROKLETÍ •

PŘELOŽILA TEREZA HODINOVÁ

VENDETA

Justin si dýchal do dlaní a podupával nohou o zem, jako by se chtěl zahřát. Pak prošel nepozorovaně uličkou. Měsíc byl už v půli úplňku, ale jeho světlo sotva proniklo temnotou noci – noci tak husté a hluboké, že se jí dalo téměř dotknout.

„Dvacet minut, bude to trvat jen dvacet minut,“ zamumlal, pak otevřel batoh a vytáhl baterku.

Se světlem namířeným na dlažbu, aby si nevymkl kotník ve výmolu nebo nevrazil do nějaké překážky, kráčel rychle po Greenway Street a pak zahrnul doprava směrem k mayfieldské čtvrti. Chodníky, bary, obchody i balkony byly opuštěné a z oken budov nepronikalo žádné světlo. Celé město bylo jako mrtvé. Panovalo v něm tak hluboké ticho, že zvuk Justinových kroků na dlažbě působil ve srovnání s ním ohlušujícím dojmem.

„Rychleji,“ pomyslel si se sevřeným hrdlem.

Zrychlil, ušel dobrých sto metrů a najednou měl podivný pocit, že už není sám. O kus dál se něco pohnulo, tím si byl jistý. Nedokázal rozeznat tvar, viděl jen stín vlnící se na výseku zdi osvětleném jeho baterkou.

„Kdo je tam?“

Namířil baterku na malý výklenek ve spodní části budovy a čekal.

„Vidím tě, abys věděl! Dělej, vylez z té díry!“ zakřičel Justin výhruzně.

Stín na stěně se zavlnil a on měl najednou pocit, že se tma mění... že se kolem něj stahuje a svírá.

„Jestli myslíš, že mi naženeš strach,“ vykřikl, „tak to se...“

Slova mu úlekem odumřela v hrdle při pohledu na dvě velké rudé oči, které na něj zíraly.

Srdce mu tlouklo tak silně, až měl pocit, že mu vybuchne v hrudi. Justin couval dál a dál, dokud nenarazil do zdi za sebou.

Hledal očima něco, cokoli, čím by se mohl bránit, ale našel nic.

„Nech mě být... Nech mě...“ křikl a mával baterkou jako klackem. „Prosím, prosím...“

Justinovy prosby však zůstaly bez odezvy, a když ucítil, jak se mu kolem kotníků ovinula slizká hmota a tvrdě ho strhla na vlhké dláždění, uslyšel sám sebe, jak volá matku.

Pak už nebylo nic.

Jen ticho.

A dvě velké, černé oči plné slz, které z hloubi noci upřeně hleděly na oblohu.

·KAPITOLA PRVNÍ·

S rukama svírajícíma polštář, čelem lesknoucím se potem a bušícím srdcem otevřel Oriel Crochemort oči a vykřikl: „Ne! Já nechci!“

Silence se s úlekem probudila. Rozsvítila noční lampičku, přiběhla k bratrově posteli a pohladila ho po čele.

„Byl to jen sen. Jenom zlý sen.“

Oriel stále ještě bloudil v mysli na hranici nevědomí. Zamrkal, jako by přemýšlel, jestli je Silence skutečná, nebo jen přelud, a pak si oddechl.

Nestalo se to poprvé. Měl dojem, že tuhle scénu zažil už mnohokrát. Bylo to pokaždé stejné: začal křičet ze spaní, probudil Silence, ta vstala z postele a přišla ho uklidnit.

„Promiň. Víím, že už tě to určitě otravuje poslouchat, ale...“

„Neotravuje, ale dělá mi to starosti“, odpověděla.

„Jsou to jen noční můry...“

Noční můry, které mu nedoprávaly klid a lepily se mu na kůži jako nepříjemný zápach.

Silence na něj dlouho mlčky hleděla.

„Vidím ti to na očích, víš?“

„Co?“

„Že máš strach usnout. Mít sny.“

„Nebuď směšná.“

„Viděls ty tmavé kruhy, co máš pod očima? Vypadáš, jako bys nespál celé dny.“

„Já vím, jenže... Víš co, nech to plavat, to bys stejně nepochopila.“

„Zato chápu, že se poslední dobou chováš fakt divně.“

„Divně“ bylo slabé slovo: Oriel vypadal, jako by byl ustavičně ve střehu, měl vyděšený pohled a při sebemenším zvuku sebou trhal.

Oriel se usmál. „A to říkáš ty?“

„Já vím, že jsem divná,“ přiznala Silence. „Ale ty nejsi. Ty jsi...“

„Jsem co? ‚Normální‘ dvojče? To méně potrhlé?“

„Nedělej hloupého, víš přesně, jak to myslím.“

Oriel si ji chvíli měřil pohledem a pak se odvrátil.

„Nebyla jsi vždycky taková, víš to?“

„Jaká?“

„Divná. Bývala jsi jako já.“

Silence cítila, jak se jí stahuje hrdlo. Už to byly dva roky. Dva roky od té „nehody“. Jediné, co si pamatovala, byl nákladák, který se vynořil bůh ví odkud, zvuk brzd, zvětšující se nápis *Miller, ovoce a zelenina*, matčin křik a pak už nic. Dokud se neprobudila v nemocničním pokoji.

„Já vím a mrzí mě, že už nejsem stejná. Ale nemůžu si pomoci. Není to moje chyba ani tvoje. Tak to prostě je,“ odpověděla s odleskem smutku v očích.

Oriel sklonil hlavu. Ne, nebyla to chyba Silence, že se změnila. Byl to jen jeden z následků nehody. Drobný následek, vzhledem k okolnostem. Nikdy to své sestře neřekl, ale lékaři ji po příjezdu do nemocnice prohlásili za mrtvou. Dokonce slyšel, jak jedna ze sester řekla druhé: „Když malá Crochemortová začala znovu dýchat při převozu dolů do márnice, doktor Cooper řekl, že něco takového ještě neviděl a že to byl skutečný zázrak.“ Její kolegyně pak odpověděla: „Všichni mluví jen o tom... Někdo dokonce tvrdí, že vstala z mrtvých.“

„Neměl jsem to říkat,“ vykoktal Oriel. „Promiň.“

Byli si se Silence hodně podobní. Oba měli jemné, pravidelné rysy, pleť jako porcelán, rovné nosy, černé vlasy a modré oči tak bledé a zároveň tak intenzivní, že jste měli pocit, jako byste se v nich topili. Oriél byl vyšší a měl širší ramena než Silence, ale každý, kdo je viděl, snadno uhodl, že jsou příbuzní.

„Nejsem uražená, ty troubo! Ale chci, abys zašel k doktorovi...“

„K doktorovi?“

„Psychoanalytikovi. Myslím, že se ti tvé podvědomí snaží něco říct.“

„A já zas myslím, že bys měla spálit ty pitomý psychologický knížky, co pořád čteš, a přestat plácát nesmysly,“ odpověděl Oriél posměšně.

„*V tom má pravdu,*“ uchechtнул se hlas v Silencině hlavě. „*Už jsem ti to říkal tisíckrát: nejsem žádná duševní nemoc.*“

„*Ne, ty jsi přelud stvořený mým mozkem,*“ odpověděla Silence.

„*To říká kdo?*“

„*Doktor Anderson.*“

„*Ti psychiatři... vždycky musí hledat nějaká podivná vysvětlení i pro ty nejjednodušší věci... Podle mě by měli chodit k doktorovi spíš oni,*“ vyprskl hlas smíchy.

Ten hlas začala Silence slychat krátce po příjezdu do nemocnice. Nejprve mluvila s neurologem, který ji ujistil, že její sluchové halucinace nemají žádnou fyziologickou příčinu a že nemá žádný nádor ani poškození mozku, které by tento jev vysvětlovalo. Poté s psychiatrem, který jí řekl, že se jedná o psychickou poruchu způsobenou posttraumatickým šokem a že si její mozek jednoduše vytvořil jakéhosi „imaginárního přítele“, který jí měl pomoci překonat problémy. Problémy, které ještě nebyla schopna emocionálně zvládnout. Dokonce dodal, že jde o zcela normální obranný proces a že by se tím neměla znepokojovat. Od oné tragédie uplynuly dva roky. Silence bylo

mnohem lépe, ale ten zatracený hlas v její hlavě stále nemizel. Naopak, nepřetržitě na ni mluvil a zdálo se, že se jí neustále vysmívá.

Oriel si odkašlal, aby upoutal sestřinu pozornost.

„Zase se tak tváříš... To ten hlas, vid' Mluví na tebe?“

Silence se mu ani nepokoušela odporovat.

„Jo. Většinou se to snažím ignorovat, ale někdy to nejde a...“

„To nic. On nakonec zmizí. Nejsi blázen, to vím,“ uklidňoval ji přesvědčivě Oriel.

„*Ne, blázen nejsi, to můžu potvrdit,*“ zasmál se hlas.

• KAPITOLA DRUHÁ •

Byl to starý dům s bílou fasádou a plechovou střechou. Vzadu měl terasu a vpředu verandu s výhledem na malou silnici. Skrz moskytiéru sem pronikal ptačí zpěv. Silence vstoupila do kuchyně, vrhla krátký pohled na starou pracovní desku zaprášenou moukou a na velkou terakotovou mísu na sporáku. Potom se otočila, prošla malou chodbou a strčila do dveří vedoucích na verandu. Bylo tam teplo, ale kouřící káva, kterou pila paní Evansová, vypadala ještě tepleji.

„Dobré ráno, paní Evansová,“ pozdravila Silence a došla na konec malé dřevěné terasy, aby se podívala na čistou modrou oblohu. Ne, ať se dívala sebevíc, na obzoru žádné mraky nebyly. Vlastně ji to ani nepřekvapilo. V tomto městě byla obloha vždy jasná a teploty vysoké. Nebyla tu skutečná zima a deštivé dny byly vzácností.

„Dobré ráno, Silence, vyspala ses dobře?“

Paní Evansová byla oblečená v květovaných šatech a bílé zástěře. Měla krátké prošedivělé vlasy, na rtech jí vždy pohrával úsměv a uměla druhým dodat klid. Sirotky ve svém domě s manželem Franckem přijímali už dobrých dvacet let a měli pověst nejvřelejší a nejlaskavější pěstounské rodiny v okolí. Alespoň tak to Silence a Orielovi tvrdila pracovnice sociálky paní Ellisová, když se rozhodla umístit je k Evansovým. A po roce stráveném pod jejich střechou musela Silence uznat, že nelhala: pan a paní Evansovi byli dobří lidé se zlatým srdcem.

„Jestli si chceš dát sklenici citronády, právě jsem ji dala do ledničky,“ dodala paní Evansová svým jižanským přízvukem.

„Děkuji, ale nemám žízeň,“ odpověděla Silence.

„V tom případě pojď sem, holčičko moje, a sedni si vedle mě,“ vyzvala ji paní Evansová a poplácala opěradlo proutěné židle hned vedle. Silence přikývla a posadila se k ní.

„Také jsem upekla koláč,“ pokračovala paní Evansová, „ale musíme si chvíli počkat. Ještě je v troubě.“

Silence neriskovala odpověď, že nemá ani hlad. Paní Evansová byla hrdá na to, jaká je výborná kuchařka, a odmítnutí by brala jako osobní urážku, nebo ještě hůř, začala by si hned dělat starosti a vyptávat se na spoustu nepříjemných věcí: Silence, je ti dobře? Nemáš horečku? Nebolí tě břicho? Nejsi smutná, že ne?

„Ach bože! Dneska je horko jako v peci!“ poznamenala náhle paní Evansová a hřbetem rukávu si otřela krůpěje potu z čela.

Silence se k ní mírně naklonila a s úsměvem odpověděla: „Kdyby ještě žila maminka, řekla by vám, že jste jistě nikdy nepoznala takovou zimu, při které vám drkotají zuby a mrznete až na kost, ani jste neviděla mlhu, která jako by celé město zahalila na několik měsíců do pláště temnoty.“

Paní Evansová zvedla obočí a Silence si povzdechla. Jako dítě si toho nikdy nevšimla, ale teď, když vyrostla, si uvědomila, jak zvláště se její matka vyjadřovala. Jako by žila v jiné době. Za dávných časů.

Paní Evansová se zasmála. „Taková města přece neexistují! Konečně možná ano, někde na severu, nevím, protože jsem tam nikdy nebyla, ale kdo ví? Možná že tvá matka pocházela odtamtud!“

Popravdě řečeno, Silence neměla tušení. Její matka vždycky odmítala mluvit o své minulosti. Takže její děti toho moc nevěděly ani o ní, ani o tom, odkud pochází. Věděly jen, že po

nešťastné smrti jejich otce se matka rozhodla opustit město, kde vyrůstaly, a že se zapřísáhla, že už tam nikdy nevkročí.

„Nevím, je to možné. Maminka o tom nechtěla mluvit, říkala, že by se jí vrátilo příliš mnoho špatných vzpomínek.“

„Ale ty bys to ráda věděla, že? Řeknu ti jedno: když někdo něco neřekne, je to proto, že má dobrý důvod nic neříkat, a tím to končí! Tvoje matka tebe a tvého bratra dobře vychovala, a to mi stačí, abych věděla, že to byla dobrá paní!“

Paní Evansová byla upřímná. Nikdy neviděla zdvořilejší a vychovanější dospívající děti, které by navíc měly tak dobré způsoby jako dvojčata Crochemortova. Ne, nikdy! Když je tak člověk pozoroval, skoro by myslel, že cestovala časem a pocházejí z jiného století.

„Děkuji vám, paní Evansová,“ řekla na to Silence se širokým úsměvem.

Ta na ni mrkla, zvedla se ze židle a vešla do domu, odkud se po chvíli vrátila se džbánem limonády v jedné ruce a sklenicí v druhé.

„Tumáš! Napij se, děvče! Budeš celá dehydrovaná!“

Silence neváhala a vzala si sklenici, kterou jí paní Evansová podávala.

„Můžu dostat ještě jednu a odnést ji Orielovi?“

„Jen to ne, ty nešťastnice! Jestli mu budeš nosit jídlo a pití, už ze svého pokoje nevyleze nikdy! Od začátku prázdnin mi řekl sotva dvě slova!“

„Musíte mu to odpustit, to s vámi nemá nic společného, paní Evansová,“ odpověděla Silence v rozpacích. „Jen se teď necítí moc dobře.“

Paní Evansová ji pozorně sledovala. Fyzicky si možná byli podobní, ale povahově byla dvojčata úplně jiná. Silence byla samotářská, divoká, cynická a těžko zkrotitelná. Když k nim přišla, vypadala jako úplný přízrak. Byla hubená, smutná a nepromluvila ani slovo. Paní Evansová musela čekat mnoho

měsíců, než ji uviděla probouzet se z letargie, zajímat se o druhé a znovu jít. U Oriela to bylo jiné. Oriel byl klidný, přemýšlivý, společenský, otevřený a na svůj věk neuvěřitelně vyspělý. Okamžitě se přizpůsobil novému prostředí a nikdy jí nedělal sebemenší potíže. Přinejmenším doposud.

„To ty jeho noční můry, že?“

Její otázka Silence zaskočila.

„Ehm... ano. Slyšela jste něco?“

Paní Evansová si povzdechla. Při tom křiku, který prakticky otrásal zdi domu, bylo těžké si hrát na hluchou.

„S panem Evansem jsme dělali jako by nic, abychom ho nepřivedli do rozpaků: koneckonců Orielovi je přece patnáct, už není dítě. Ale nevím, jak dlouho se ještě bude pan Evans každou noc budit leknutím, než mi přivodí infarkt.“

„Ano, ale co s tím zmůžeme?“ povzdechla si Silence.

„*Kromě toho, že bratrovi zacpete ústa, aby nekřičel? Nic,*“ zažertoval hlas v její hlavě.

Silence ho ignorovala a zadívala se na paní Evansovou, která se zřejmě nad celou záležitostí vážně zamyslela.

„Myslím, že by nám mohl pomoci starý Joe.“

„Starý Joe? Ano, to mi zní povědomě, už jsem ho tu někdy viděla, že?“ řekla Silence.

Paní Evansová přikývla.

„Ano, právě když jste s bratrem přijeli. Ale už to musí být nejméně rok, co nás navštívil. Každopádně starý Joe je něco na způsob léčitele magnety, ale umí i spoustu jiných věcí. Víš, co je to lapač snů?“

„Ano, je to talisman, který lidi chrání před nočními můrami a zlými duchy,“ odpověděla Silence.

„Přesně tak. A já se chystám požádat starého Joea, aby jeden vyrobil pro Oriela.“

Silence se rozšířily oči. Ve skutečnosti na moc talismanů a amuletů nevěřila, ale nemělo smysl to paní Evansové říkat.

V tomto kraji měli lidé své vlastní pověry a představy, a jakmile byli o něčem přesvědčeni, nebylo možné jejich názor změnit. „Myslíte, že bude souhlasit?“

Paní Evansová pokrčila rameny. „Nemá důvod odmítnout.“

„Co když lapač snů nebude fungovat? To se přece čas od času musí stát, ne?“

„Málokdy, starý Joe se v tom vyzná. Ale jestli to nezabere, vezmeme tvého bratra k synovi mé kamarádky Suzanne. Prý je to vynikající psycholog.“

Silence přikývla. Psycholog? Ano, to naopak znělo jako dobrý nápad.

„Nechci být poslem špatných zpráv, ale přehrabovač mozků mu nepomůže,“ trval na svém hlas v její hlavě.

„Ptala jsem se tě snad na názor?“ odpověděla Silence.

„Já nic, já mlčím,“ opáčil hlas.

„Tak mlč, to bude lepší.“

•KAPITOLA TŘETÍ•

Joe zaparkoval auto před starým domem Barbary a Edwarda Evansových, vypnul motor a pak ho v náhlém popudu téměř okamžitě znovu nastartoval. Mohl odjet, ano. Pořád mohl zmizet, stačilo jen sešlápnout plyn a odjet z tohoto místa. Nic ho přece nenutilo do toho domu vstoupit. Vždyť přece mohl Barbaře Evansové říct, aby si pro lapač snů přišla sama, že nemá čas nikam jezdit, a...

„Joe, můžu se zeptat, co to tu vyvádíš?“ zeptala se náhle paní Evansová a zatukala na okno. „Proč tu ještě sedíš v tom zatraceném autě, místo abys šel dovnitř?“

Joe neochotně otevřel dveře a snažil se skrýt třes v rukou. „Barbaro! Už jsme se dlouho neviděli, vid?“ pronesl s nuceným úsměvem.

„Skoro rok, Joe!“ odpověděla paní Evansová vyčítavě.

„Ano, jak ten čas letí... Tak co jsi celou tu dobu dělala?“ zeptal se a sehnul se pro malý balíček na zadním sedadle.

„No, pořád to samé. Starám se o děti...“

„Dvojčata už nejsou děti, jsou to pubertáci, jestli se nepletu,“ poznamenal s hrdlem sevřeným, když vystupoval z auta.

„To je pravda, ale jsou tak roztomilí!“ opáčila paní Evansová s láskyplným úsměvem.

Joe zvedl obočí. „Roztomilí“ rozhodně nebylo první slovo, které ho napadlo při vzpomínce na ty dva. Zvlášť ne, pokud šlo o tu dívku. Stačilo, aby si vzpomněl na své první setkání se

Silence, aby mu po zádech přeběhl mráz a zachvátila ho panika. Nikdy, ne, nikdy před nikým Joe nepocítil takový záchvěv strachu. A tak silný odpor, že musel běžet na záchod, aby se vyzvracel. Když se to stalo, Evansovi to nechápali. Nejspíš si mysleli, že je nemocný nebo že trochu přebíral, a Joe nenašel odvalu jim to vymlouvat a říct jim pravdu, ale od té doby se snažil do toho domu už nikdy nevstoupit.

„Pojď dál, Joe, už dávno jsme si pořádně nepopovídali,“ nahlédla paní Evansová a hleděla na něj.

Joe měl tmavou vráscitou pleť, mírně mandlové oči, hrantou čelist a šedivé vlasy, které mu v hustých pramenech spadaly až na zátylek. Nikdo neznal jeho věk ani příjmení a paní Evansová nepamatovala, že by ho někdy někdo oslovil jinak než „Joe“ nebo „starý Joe“.

„To je od tebe moc milé, Barbaro, ale mám už zpoždění a...“

„Přijel jsi až sem, Joe, a já tě ze svého domu v žádném případě nenechám odejít bez šálku kávy a kousku koláče!“

„Oni na mě ale čekají Meyersovi. Jejich malá Zoe má kopřivku.“

„Záchvat kopřivky není zrovna neodkladná záležitost, ne?“ poznamenala paní Evansová.

„To ne, ale...“

Nachmuřila přísně obočí. „Jen pokračuj v hledání výmluv, proč neochutnat můj koláč, a nakonec mě urazíš, Joe.“

Joeovi došlo, že neunikne, a tak neochotně přikývl. Pak vytáhl ze zadní kapsy džínů starý kapesník a utřel si krůpěje potu, které mu stékaly po krku.

„Dneska je zatraceně vedro,“ poznamenal, když stoupal po krátkých dřevěných schodech vedoucích ke vchodu.

„Ano, a košili s dlouhým rukávem a vysoké boty by si na sebe v takovém horku vzal jen takový umíněný stařík, jako jsi ty!“

Joe cítil, jak se mu zrychlil tep, když překročil práh. Už to byl rok, co sem Silence přijela. Rok od chvíle, kdy slyšel ten

šepot v uších, ten neustálý šepot, který mu přikazoval, aby vypadal a už se sem nikdy nevracel.

„Dobré ráno, pane Joe,“ ozvalo se, když vstoupil do kuchyně.

Muž ztuhl, když se jeho pohled setkal s očima Silence. Bylo to, jako když člověk padá do hluboké, temné studny. Najednou cítil, jak mu nohy vypovídají službu.

„Jsi v pořádku, Joe?“ zeptala se hned paní Evansová znepokojeně, když viděla, jak se prudce sesunul na židli.

„To nic, jen se mi zatočila hlava... Ráno jsem se nestihl nasnídat,“ zalhal.

„Aha, tak v tom případě by ti káva a kousek koláče měly udělat dobře. Odcházet z domova s prázdným žaludkem není nikdy dobrý nápad.“

Joe se uchechtl. Ne, co nebylo dobré, bylo vrátit se do tohoto domu. Děvčátko si toho samozřejmě nebylo vědomo. Taková jako ona si to nikdy neuvědomují. Nevědí, že jejich duše jsou zkažené, že se jimi šíří hniloba, která zamožuje všechno ostatní, nevědí, že se jako hnusná plíseň šíří celou jejich bytostí. Ale když jste jako Joe, když vidíte, co ostatní nevidí, když máte ten dar a stanete tváří v tvář auře tak viditelné, hmatatelné a děsivé, jako je aura Silence Crochemortové, napadne vás jedině: utéct. Utéct co nejrychleji a co nejdál.

„Doufám, že máte rád rebarborový koláč, pane Joe,“ řekla Silence a položila na stůl malou hromádku dezertních talířků. Joe přikývl, aniž by odpověděl nebo se na ni podíval. „Dáte si velkou kávu, nebo malou?“ zeptala se ho a přinesla z plynového sporáku konvici s kávou.

„Velkou,“ odpověděl Joe lakonicky se sklopenýma očima.

„Tady máte,“ řekla Silence a naplnila šálek až po okraj.

Starý Joe ji neměl rád, cítila to. Nevěděla proč, a popravdě řečeno jí to bylo jedno. Stejně ji v tomhle městě neměl rád nikdo. Ani její spolužáci, ani bratrovi kamarádi, ani učitelé. A upřímně řečeno jim to ani neměla za zlé. Na své staré škole

patřila Silence k nejoblíbenějším žákům – k těm, kteří by se nikdy nepodívali ani nepromluvili na dívku, co se nikdy neusměje a neproneše jediné slovo. Na podivnou dívku bez zájmu o sociální sítě, fotbalové zápasy, oblečení nebo o kluky. Čas od času se Silence zastesklo po dnech, kdy měla normální život. Někdy si říkala, že by bylo fajn mít kamarádku. Kamarádku, která by si nemyslela, že je blázen, a kterou by neděsilo její podivné chování. Přítelkyni, které by se mohla svěřit a vyprávět jí všechno, co nemohla říct Oriellovi.

Paní Evansová Silence pozorovala a s jemným úsměvem podotkla: „Viděl jsi? Naše Silence se hodně změnila, Joe! Pořád má samozřejmě prudkou povahu a ještě toho moc nenamluví, ale snaží se.“

Joe neodpověděl. Spolkl kus koláče a po chvíli se zeptal: „A co Oriello? Kde je Oriello?“

„Ve svém pokoji. Od začátku prázdnin odtamtud téměř nevytáhl paty,“ povzddechla si paní Evansová.

Joe se na ni překvapeně podíval. Podle toho, co mu Barbara řekla do telefonu, se Oriello choval vždycky normálně. Hrál fotbal, měl kamarády a vypadal jako každý jiný teenager. Alespoň doposud.

„No, všichni mladí jsou dneska tak trochu takoví, ne? Hodiny hrají videohry nebo tráví veškerý čas na chytrých telefonech...“

„Oriello ne. Můj bratr takový není,“ vstoupila do toho Silence.

„Má pravdu, Joe. Něco je špatně,“ potvrdila paní Evansová. „To všechno je od doby, co začal mít ty noční můry...“

Joe zamyšleně přikývl a ukázal na balíček, který měl položený na stole. „V tom případě mu snad pomůže můj lapač snů.“

„Tak mu ho dones! A přitom by sis s ním mohl promluvit,“ navrhla náhle paní Evansová.

Joe zvedl obočí. „Promluvit? O čem?“

„O jeho snech přece. Umíš naslouchat, Joe. Nejenže jsi dobrý posluchač, ale máš dar lidi léčit.“

„Léčím bolesti zad, artritidu, bradavice a podobné věci, Barbaro. Jestli tomu chlapci není dobře, musíš ho vzít k doktorovi,“ odvětil Joe.

„Vyléčil jsi Amandu Watersovou z nespavosti a Stevena Smitha z problémů se spánkem, že? Prosím. Žádám jen o pár minut,“ trvala na svém paní Evansová.

Joe zaváhal, ale pak si uvědomil, že ho Barbara nenechá na pokoji, zvedl se ze židle a zamířil ke dveřím se slovy: „Dobrá, ale nic ti neslibuji.“ A když vyšel ze dveří, dodal: „Zůstaň tu, cestu znám.“

Joe našel Oriela sedět na posteli s otevřenou knihou a očima obrácenýma k oknu.

„Nechci tam jet,“ řekl.

Joe se nad touto zdánlivě neopodstatněnou poznámkou zamračil a opatrně přistoupil k posteli, aby se na chlapce podíval. Zdálo se, že je ve stavu polospánku, oči měl prázdné, byl bledý a pod očima měl velké tmavé kruhy.

„Chlapče, slyšíš mě? To jsem já, Joe... Něco jsem ti přinesl,“ řekl a podal Orielovi lapač snů, který držel v ruce. Když Oriel nereagoval, přistoupil blíž. „Orieli?“

Ten k němu pomalu otočil hlavu: „Dobré ráno, pane. Omlouvám se, neslyšel jsem vás.“

„Jsi v pořádku, chlapče? Nevypadáš tak,“ poznamenal Joe.

„Nevím... asi jsem snil.“

„O čem?“

Orielovi rázem úplně ztvrdly rysy ve tváři. „Nevím. Nevzpomínám si.“

„Jistěže si vzpomínáš,“ pomyslel si Joe, když pokládal lapač snů na noční stolek. „Nebude ti vadit, když něco zkusím?“

„Co?“ zeptal se Oriel nedůvěřivě.